

Fattigdom som kampplads

Den seneste tids diskussion om, hvorvidt man kan og må tale om ”fattige” i Danmark, og om der overhovedet findes ”fattige”, viser, at der stadig er områder tilbage, som tydeliggør forskel på politisk højre- og venstrefløj. Spørgsmålet er imidlertid, om det er kønt at være vidne til denne type ideologisk kamp, når begge fløje er så dårligt forberedte, som de er.

Faktuelt viser diskussionen mellem højre- og venstrefløjen, at det er underordnet, hvordan man definerer de ”fattige” – man kan alligevel godt have en mening om ”de fattige” (her sat i citations-tegn netop for at vise, at ingen ved, hvem vi taler om). Venstrefløjen, der blev båret frem af Özlem Cekic, var overbevist om, at der var (for) mange ”fattige” i Danmark, og det uagtet om hun kendte til deres konkrete økonomiske forhold eller ej. Højrefløjen, der havde Joachim B. Olsen som sin talsmand, vidste med lige så stor sikkerhed, at der slet ikke fandtes ”fattige” i Danmark.

Ingen af parterne vidste, hvad de talte om, før Carina blev trukket frem. Carinas økonomi viste sig så at være – relativt betragtet – rimelig god, og Olsen triumf blev præsenteret i diverse medier. Han var slet ikke så ”blondinedum”, som man troede, læste jeg i en avis. Nej, Olsen vidste, hvad han talte om, han bed sig fast og gav ikke op. Hmm ...

Og hvordan ser virkeligheden så ud? For i forhold til fattigdom – og her uden citationstegn – findes der faktisk en virkelighed.

Blondiner og andre uvidende

Vi er mange, som forsker i det sociale område, der ligesom Olsen (og alle andre danskere) ikke mener, at en kvinde som Carina lider nogen særlig økonomisk nød, så hvis hun er prototypen på ”den fattige” i dag, er det svært at argumentere for, at der findes fattige i det danske samfund – relativt betragtet eller ej.

Nu er det bare sådan, at Carina *ikke* er prototypen på en fattig i Danmark i dag. Sagen er, at rigtig mange på overførselsindkomst har både privat gæld og forbrugsgæld, og det er denne gæld, der gør disse mennesker regulært fattige. Det er forbrugsgælden og den private gæld, der bevirker, at en børnefamilie måske kun har omkring 3-4.000 kroner til mad og diverse pr. måned.

At Cekic ikke ved dette, er en katastrofe – intet mindre. En vigtig opgave for venstrefløjen er blandt andet at kæmpe de svages kamp, og fattige er ikke overraskende en del af den svage gruppe i Danmark. Disse mennesker kan ikke være tjent med repræsentanter, der har så lille en interesse for deres konkrete liv, at de ikke engang ved det helt basale, nemlig, at fattigdom i dag *altid* er kædet sammen

med privat lån og forbrugslån hos stormagasiner mv.

At Olsen heller ikke er klar over dette, er måske mindre overraskende, da hans politiske partis mærkesag ikke er nødlidende og svage i samfundet. (Derfor kunne man, i parentes bemærket, godt ønske sig – blondinedum eller ej – at han kunne tænke sig til, at diverse lånemuligheder formentlig er særlig attraktive for en målgruppe, der netop er defineret ved at have få økonomiske midler!).

Det er dog endnu mere overraskende, at andre politiske partier, EL for at nævne et oplagt parti, har været så tavse i denne debat. Er der heller ikke i dette parti vilje til at få rettet op på den kolossale misforståelse, som Carina-sagen har medført: Nemlig, at der ikke findes fattige i Danmark. Er der med andre ord ingen politikere, der føler et ansvar for de fattige i det danske samfund? For en gangs skyld har vi et vigtigt område, der kan tydeliggøre forskel på højre og venstre i dansk politik, og så vælger venstrefløjen at misse en oplagt chance for at vise denne forskel. Trist. ■

*Nanna Mik-Meyer, antropolog
lektor ved Institut for Organisation, CBS*

KLUMMEN (LAT. COLUMNA)

Psykolog Nyts klummetekster skrives på skift af seks personer, som har fået frie hænder til at ytre sig om tendenser i det moderne liv og samfund. Skribenterne repræsenterer vidt forskellige fagområder – og opgaven lyder ikke på at skrive om psykologi.